

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5492/2567

พนักงานอัยการจังหวัดปากพนังโจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 81

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์สืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ศาลชั้นต้นฟังพยานโจทก์ว่า จำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายโดยลงมือกระทำความผิดไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหาย จำเลยไม่อุทธรณ์ ดังนั้นฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายเป็นการหยิบยกเอาข้อเท็จจริงซึ่งยุติในศาลชั้นต้นขึ้นมาโต้เถียงใหม่ในชั้นฎีกา จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 8 ต้องห้ามมิให้ฎีกา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ปัญหาที่ว่า การที่กระสุนปืนไม่ลั่นเป็นเพราะกระสุนปืนด้านหรืออาวุธปืนมีสภาพชำรุดใช้การไม่ได้ เป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นอ้างเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายจึงเป็นปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อจำเลยมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ย่อมต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้เช่นกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58, 80, 91, 288, 295, 362, 364, 365, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ บวกโทษจำคุกที่ศาลรอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 1137/2563 ของศาลชั้นต้นเข้ากับโทษของจำเลยในคดีนี้ จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 มาตรา 365 (1) (2) (3) ประกอบมาตรา 364 มาตรา 371 (ที่ถูก ต้องระบุมตรา 295 ด้วย) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนโดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยมีอาวุธ และฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 10 ปี ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน และปรับ 6,000 บาท ฐานพาอาวุธปืน ไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่

ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวูรป็นฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 6,000 บาท รวมจำคุก 10 ปี 12 เดือน และปรับ 12,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 5 ปี 6 เดือน และปรับ 6,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ให้คุมความประพฤติของจำเลยไว้ 1 ปี โดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 3 ครั้ง ให้ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ 12 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 เมื่อคดีนี้รอการลงโทษจำคุก จึงไม่อาจนับโทษต่อ (ที่ถูก บวกโทษ) ได้ ให้ยกคำขอ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่รอการลงโทษจำคุก ไม่ปรับ และไม่คุมความประพฤติของจำเลย ให้นำโทษจำคุกของจำเลย 2 ปี 6 เดือน ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 1137/2563 ของศาลชั้นต้น บวกเข้ากับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ รวมเป็นจำคุก 7 ปี 12 เดือน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่า หลังจากจำเลย ลั่นโกป็น 1 นัด แต่กระสุนปืนด้าน หากจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายก็คงใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย คงไม่ใช้อาวุธปืนตีศีรษะของผู้เสียหาย จำเลยมีเจตนาเพียงทำร้ายผู้เสียหายเท่านั้น ทำนองว่าจำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายและไม่ได้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นนั้น เห็นว่า คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์สืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ศาลชั้นต้นฟังพยานโจทก์ว่า จำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายโดยลงมือกระทำความผิดไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหาย หากจำเลยเห็นว่าจำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายและไม่ได้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำเลยก็ชอบที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่คดีนี้มีเฉพาะโจทก์เท่านั้นที่อุทธรณ์ ส่วนจำเลยไม่อุทธรณ์ ดังนั้นฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายเป็นการหยิบยกเอาข้อเท็จจริงซึ่งยุติในศาลชั้นต้นขึ้นมาโต้เถียงใหม่ในชั้นฎีกา จึงเป็นฎีกาในข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 8 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์ไม่ได้นำเจ้าพนักงานพิสูจน์หลักฐานมาเบิกความยืนยันถึงสาเหตุแห่งการที่กระสุนปืนไม่ลั่นว่าเป็นเพราะกระสุนปืนด้านหรืออาวุธปืนมีสภาพชำรุดใช้การไม่ได้ ทำให้ไม่สามารถใช้ยิงผู้เสียหายได้ ไม่อาจรับฟังได้ชัดเจนว่าเหตุที่กระสุนปืนไม่ลั่นเป็นเพราะลูกกระสุนปืนด้านอันเป็นเหตุบังเอิญจึงต้องฟังเป็นคุณแก่จำเลยว่าการกระทำของจำเลยไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 นั้น เห็นว่า ปัญหาที่ว่า การที่กระสุนปืนไม่ลั่นเป็นเพราะกระสุนปืนด้านหรืออาวุธปืนมีสภาพชำรุดใช้การไม่ได้ เป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นอ้างเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายจึงเป็นปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อจำเลยมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ย่อมต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้เช่นกัน มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในประการต่อมาว่า มีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า การที่

จำเลยมีและพาอาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงโดยสภาพ สามารถใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลอื่นได้พร้อมกระสุนปืนติดตัวไปตามถนนสาธารณะจนถึงที่เกิดเหตุโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แล้วจำเลยโดยมีอาวุธปืนบุกรุกเข้าไปในบ้านอันเป็นเคหสถานของผู้เสียหายโดยใช้กำลังประทุษร้ายในเวลากลางคืน ทั้งจำเลยใช้อาวุธปืนดังกล่าวจ่อยิงไปที่ลำคอซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายแต่กระสุนปืนด้าน จากนั้นจำเลยยังใช้อาวุธปืนทุบตีที่ศีรษะของผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจอีก โดยจำเลยก่อเหตุร้ายภายในบ้านของผู้เสียหาย ถือเป็นเคหสถานซึ่งเป็นสถานที่อันพึงได้รับการพิทักษ์และคุ้มครองให้บุคคลได้อยู่อาศัยโดยปลอดภัยและโดยปกติสุข ลักษณะของการกระทำความผิดนับว่าเป็นการกระทำที่อุกอาจไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย กระทบกระเทือนต่อความปลอดภัยในชีวิตและร่างกายตลอดจนทรัพย์สินของ สุจริตชน พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องราวร้ายแรง ประกอบกับก่อนคดีนี้ เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2563 จำเลยเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก 2 ปี 6 เดือน และปรับ 213,000 บาท โทษจำคุกรอการลงโทษไว้ 3 ปี ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 1137/2563 ของศาลชั้นต้น ซึ่งศาลให้โอกาสการลงโทษจำคุกจำเลยแล้ว แต่จำเลยกลับมาก่อกระทำความผิดในคดีนี้อีกภายในเวลาที่รอการลงโทษ แสดงว่าจำเลยไม่เกรงกลัวต่อโทษตามกฎหมายหรือสำนึกที่จะแก้ไขปรับปรุงตนเอง แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นตามที่กล่าวอ้างมาในฎีกา ก็ยังไม่มีเหตุเพียงพอ ที่จะลงโทษจำเลยให้เบาลง และรอการลงโทษจำคุกให้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วางโทษจำเลยก่อนลดโทษในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี และฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน เป็นการลงโทษจำคุกในอัตราโทษขั้นต่ำตามกฎหมายแล้ว ส่วนความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดี และความผิดของจำเลยแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

กงจักร โพธิ์พร้อม · สุพัฒน์ พงษ์ทัดศิริกุล · เรืองศักดิ์ วิริยะชัยวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5492/2567>